

Septuagesimasunnuntai

Evankeliumi, Matt. 20: 1 - 16

Tämän päivän evankeliumissa on vertaus, jonka Jeesus puhui sen johdosta, että Pietari kysyi Häneltä, mikä palkka hänellä ja muilla opetuslapsilla oli odotettavana siitä, että he olivat hyljänneet kaiken muun ja seuranneet Jeesusta. Tähän Vapahtajamme vastasi Pietarille, että niille, jotka kielsivät itsensä Hänen tähtensä ja jättivät Hänen tähtensä alttiiksi tämän elämän mukavuudet, piti maksettaman satakertaisesti; mutta että tämä palkka oli kuitenkin **armopalkka**, joka aivan kokonaan riippui Herran hyvántahtoisuudesta, kuinka Hän sen jakaisi ja kuinka paljon jokainen siitä saisi. Tämän armopalkan kanssa tulisi käymään aivan toisin kuin ihmiset luulivat. Nimittäin ne, joilla oli omasta mielestään oikeus vaatia jotakin, eivät enempää saaneet kuin tasan oikeutensa mukaan; kun sitä vastoin ne, jotka eivät ajatelleet palkkaa eivätkä ansiota, vaan tekivät mielellään työtä ja pitivät sen suurimpana ilonaan, että heidät armosta tehtiin mahdollisiksi tekemään työtä Jeesuksen valtakunnan levittämiseksi maailmassa, saivat suuremman palkan kuin kukaan milloinkaan taisi luullakaan.

Sellaisia tosiasioida Jeesus tähdentää tänä päivänä vertauksessa, jossa Hän vertaa maan päällä olevan seurakuntansa viinimäkeen, ja ihmisiä viinimäessä oleviin puihin, joiden kasvattamiseksi ja hoitamiseksi tarvitaan työmiehiä ja opettajia. Kun nyt pyhä Raamattu todistaa, ettei **huoneenhaltijoilta (taloudenhoitajilta) enempää vaadita, kuin että heidät havaitaan uskollisiksi**, ei myöskään opettajilta muuta vaadita kuin, **että he uskollisesti ja oikein jakavat totuuden sanaa kullekin** ja taidolla ruokkivat lampaista. Me saamme tänä päivänä kuulla:

**Keitä on mahdollista kutsua uskollisiksi työntekijöiksi
Jeesuksen viinimäessä, ja mikä armopalkka heillä on
odotettavana**

Meidän täytyy kohta tunnustaa, että niin kuin sitä palvelijaa ei voida kutsua uskolliseksi, joka ei tee Herransa, vaan omaa työtänsä, niin ei voida myöskään

jotakuta Kristuksen palvelijaa kutsua uskolliseksi ellei hän vakavasti ja tosissaan tee sen Herran työtä, joka on hänet kutsunut. Jos hän etsii omaansa eikä sitä, mikä on Kristuksen, niin hän on uskonon. Ja voi häntä, joka oman kunnian tai hyödyn tähden tahtoo vietellä hänelle uskottuja lampaita pois yksinkertaisuudesta Kristuksessa Jeesuksessa.

Niiden jotka tahtovat olla uskollisia työmiehiä Jeesuksen viinimäessä, täytyy omasta kokemuksesta itse tuntea Herra Jeesus, ennen kuin he voivat muita johdattaa; heidän pitää tietää, mitä on olla onneton ja eksyvä lammas, samoin mitä tarkoittaa, että heidän sielunsa Piispa ja Paimen on heidät löytänyt ja he ovat palanneet Hänen tykönsä. — Tosi on, että **evankeliumi itsessään on Jumalan voima itsekullekin uskovaiselle autuudeksi**, ja sillä on sama olennainen voima ilmoitetaanpa se pyhitetyillä tai saastaisilla huulilla; mutta toisaalta pitää myös tunnustaa, että ” **puhe rististä on niille hulluus, jotka kadotetaan**”, 1. Kor. 1: 18, ja edelleen ettei luonnollinen ihminen ymmärrä niitä, jotka Jumalan Hengen ovat. Sentähden olisi toivottavampaa ja varmempaa lampaille, että heitä heidän löytäessään Elämän Leivän sielunsa ravinnoksi, johdattaisi sellainen työmies, joka itse omasta kokemuksestaan tuntee tämän tien, kuin että heidät uskottaisiin vieraalle, joka ei itse tuntisi Vapahtajaa eikä voisi yksinkertaisesti neuvoa heitä Hänen tykönsä. Kun työmies itse on sellainen Jeesuksen kautta Jumalan kanssa sovitettu ihminen, joka todella on löytänyt armon, saanut syntinsä anteeksi ja rakastaa sydämestä Vapahtajaa, niin siitä seuraa, että hänellä on suurempi halu ja mieli voittaa sieluja Jeesukselle. Siihen hän tekee lakkaamatta työtä ja hänen kaitsemistaan ja johdattamistaan on myös varmintaa seurata. Kun hän omasta kokemuksesta tuntee Jeesuksen rakkauden, niin hän voi sitä voimallisemmin muillekin tätä rakkautta ylistää ja olla itse elävänä esimerkkinä siitä totuudesta, että Jeesuksen tykönä on armo ja anteeksisaaminen kaikille syntisille valmiina. Silloin hän voi seurata apostolin esimerkkiä ja sanoa: ” **Ja minä kiitän meidän Herraamme Kristusta Jesusta, joka minun voimalliseksi tehnyt on, ja luki minun uskolliseksi, asettain tähän virkaan, Joka ennen pilkkaaja ja vainooja ja häpäisijä olin, mutta minulle on laupius tapahtunut; sillä minä tein sitä tietämättä epäuskossa. Mutta meidän Herramme armo oli sitä runsaampi, uskon ja rakkauden kanssa, joka Kristuksessa Jeesuksessa on. Se on totinen sana ja kaiketi mahdollinen ottaa vastaan, että Kristus Jesus on tullut maailmaan syntisiä vapahtamaan, joista minä suurin olen: Mutta sentähden on minulle laupius tapahtunut, että Jesus Kristus minussa ensin osoittais kaiken pitkämielisyyden niille esikuvaksi, jotka hänen päällensä pitää uskoman ijankaikkiseen elämään.**” 1. Tim. 1: 12 - 16. Niin opettaja voi puhua apostolien tavalla, kun hän itse on saanut armon. Samalla tavalla Hän voi myös omalla esimerkillään todistaa, että Jeesuksen armo on kaikille avoin. Ja

kun me luemme Vapahtajan puheen opetuslapsilleen Joh. 15. luvussa, niin me näemme, kuinka viinimäen isännän sydämellä on tärkeänä, etteivät työmiehet olisi hänen orjiansa vaan ystäviänsä. Ja sitten kun he ovat tulleet hänen ystävikseen, niin he voivat hyödyllisesti tehdä työtä muiden autuudeksi. Jeesus sanoo: ” **En minä tästedes sano teitä palvelioiksi; sillä ei palvelia tiedä, mitä hänen herransa tekee; mutta minä kutsun teitä ystäviksi, sillä kaikki, mitä minä Isältäni kuulin, ne minä teille ilmoitin. Ette minua valinneet, vaan minä valitsin teidät, ja sääsin teidät, että te menisitte hedelmää tekemään**” jne. — ” **mutta ette ole maailmasta, vaan minä valitsin teidät maailmasta, sentähden maailma vihaa teitä.**” Joh. 15: 15 - 16, 19.

Kun Herra itse on kutsunut jonkun työmiehen virkaansa Jeesuksen viinimäessä, ja hänet on valittu maailmasta hedelmää tekemään, niin hän oppii eikä koskaan unohda, että Kristus on se Herra, jota hän palvelee, ja että Jeesuksen on se viinimäki, jossa hän tekee työtä. Jeesus on kalliisti ostanut omakseen kaikki sielut; sentähden kaikki heidät johdatettakoon Hänen tykönsä. ” **Jolla on morsian, se on ylkä.**” Sentähden myös sellainen opettaja tekee enemmän työtä siihen, että hän tekisi sanankuulijansa oikein tutuiksi Herran Jeesuksen kanssa Hänen veressään ja sovinnossaan. Tämä oli aina Jeesuksen opetuslasten teksti, josta he saarnasivat kaikissa tilanteissa, nimittäin: **että Jeesus Kristus oli tullut maailmaan syntisiä vapahtamaan.** Sentähden myös Paavali varoittaa opetuslastansa Timoteusta ja neuvoo häntä, mitä hänen Jumalan seurakunnan opettajana tuli julistaa, sanoen nämä merkilliset sanat: ” **Sentähden älä häpeä meidän Herran Jeesuksen Kristuksen todistusta eikä minua, joka hänen vankinsa olen; vaan ole osallinen evankeliumin vaivassa, Jumalan voiman jälkeen, Joka meitä on autuaaksi tehnyt ja pyhällä kutsumisella kutsunut, ei meidän töidemme perästä, vaan aivoituksensa ja armonsa jälkeen, joka meille Kristuksessa Jesuksessa ennen ijankaikkisia aikoja annettu on,**” 2. Tim. 1: 8 - 9. Ja niin kuin Paavali varoittaa tässä häpeämistä todistusta Jeesuksesta, niin hän oli myös itse tässä suhteessa uskollinen kaikessa virassaan. Me näemme hänen joka paikassa lakkaamatta julistaneen Jumalan armoa Kristuksessa Jeesuksessa syntisille; niin — hän kerskaa myös siitä, että hän, niin kuin **taitava rakentaja, oli pannut Jeesuksen Kristuksen perustukseksi;** sillä Hän on se ainoa ja oikea perustus. Niin — hän sulkee ja sisällyttää kaiken Jeesukseen ja sanoo: ” **Mutta tämä on pääkappale niistä, joita me puhumme: meillä on senkaltainen ylimmäinen Pappi, joka istuu oikialla kädellä majesteetin istuimella taivaissa,**” Hebr. 8: 1.

Evankeliumin opettajat eivät voi koskaan kyllin innokkaasti teroittaa sanankuulijoilleen Jeesuksen rakkautta ja Hänen sovintonsa ääretöntä arvoa, eivät myöskään sanankuulijat voi syystä koskaan valittaa, että saavat liian

usein kuulla tätä oppia. On kyllä totta, että kääntymättömien ihmisten korvissa monta muuta asiaa voi kuulua miellyttävämmältä kuin **puhe rististä**; mutta tätä täytyy kuitenkin lakkaamatta julistaa, **puhe rististä on Jumalan voima**, joka voi kovimmatkin sydämet liikuttaa. Todistus ristiinnaulitusta Jeesuksesta on oikea sielunravinto jokaiselle, joka on etsinyt ja löytänyt armon Kristuksessa; vaikkakin se on **monelle pahenukseksi** ja on salattu monelta kristikunnan keskellä, sillä se on sellainen viisaus ja salaisuus, jota ei kukaan ilman Jumalan Henkeä voi selittää sydämelle. Kuitenkin ihmisiä pitää muistuttaa siitä, että he ovat Jeesuksen viinimäki. Ja vaikka he jopa suuttuisivat sen kuulemiseen, niin pitää kuitenkin heille uudelleen ja uudelleen sanottaman, että jos he tahtovat tulla vapahdetuiksi, heidän pitää kääntymän Hänen tykönsä, joka on heidät ristin päällä verellensä ostanut. Ne opettajat ovat valitettavia, jotka voittaakseen ihmisten ylistystä tai ajallista hyvää sovittautuvat ainoastaan ihmisten mieliksi. He kyllä voivat saavuttaa sen toivomansa, että tulevat maailman kunnioittamiksi, mutta se koituu heille hirmuiseksi viimeisenä päivänä, koska monet sielut, jotka ovat heidän holhottavakseen täällä ajassa olleet uskotut, tulevat esiin ja syyttävät heitä, etteivät he ole saarnanneet sitä ristiinnaulittua Herraa Jeesusta eivätkä neuvoneet syntisiä Hänen tykönsä saamaan elämää Hänen nimessään. On todellakin niin muodoin parempi kärsiä pilkkaa evankeliumin tähden, kuin vetää päällensä niin suuren vastuun.

Mutta sellaisesta tulee Jeesuksen viinimäen työmies parhaiten varjelluksi, kun hän itse saa armon uskoa Herraan Jeesukseen. Silloin ei rangaistuksen pelko pakota häntä julistamaan Vapahtajaa, vaan Kristuksen rakkaus vaatii häntä siihen. Silloin hän neuvoo muita nauttimaan sitä samaa lääkitystä, jonka parantavan voiman hän on itse kokenut sielussaan. Hän ei toivo mitään muuta korkeampaa kuin voittaa sieluja, ja hänen halunsa on sanomaton siihen, että moni saisi nauttia samaa armoa, mikä hänelle itselleen on tapahtunut.

Kaikessa tässä sellainen työmies kuitenkin tuntee, kuinka paljon häneltä vielä puuttuu ja kuinka paljon hän tarvitsee Vapahtajan armoa ja jokapäiväistä syntien anteeksiantamusta. Opettaja, jonka sydämen Jeesuksen rakkaus on voittanut, on myös sydämessään nöyryytetty ja häveliäs. Hän ei ainoastaan näe itsessään sitä, ettei hän rakasta Jeesusta osaksikaan niin kuin hänen pitäisi, vaan myös nuo hänelle uskotut ja Jeesuksen verellä lunastetut sielut ovat niin hellästi hänen sydämellään, että hän huolimatta kaikesta ahkeruudestaan ja uskollisuudestaan tuntee kuitenkin itsensä todella suureksi velalliseksi. Kuinka hän siis voisi pitää mahdollisena ryhtyä vaatimaan mitään palkkaa Herralta? Eihän toki! Hän tuntee itsensä ja näkee selkeästi tarvitsevansa armoa eikä voi varmaan mistään oikeudesta kerskata. Hän tuntee itsessään erittäin monta vikaa, paljon hitautta, ja huomaa usein olevansa ylen kylmäkiskoinen

ajamaan Herran asiaa. Hänen lohdutuksensa on ainoastaan se, että Jeesus on hänen edestänsä lunastuksen suorittanut.

Jeesuksen oikealle palvelijalle ei ole kuitenkaan mitään kalliimpaa tai otollisempaa kuin se, että hän julistaa Herransa kunniaa. Vaikka kuinkakin alakuloiseksi hän toisinaan tulee, kun ei havaitse mitään hedelmää Sanan saarnasta sanankuulijoissaan, niin hän liikuttuu kuitenkin sydämellisesti ilosta, kun hän näkee varmasti jonkunkin sielun alkavan ikävöidä Herraa Jeesusta. Ja mikä kunnia se onkaan, kun hän voi ylistää ihmisille Jeesuksen nimeä ja kallista sovintoa. Jos on kunniallista olla maallisen kuninkaan sanansaattaja, kuinka paljon kunniallisempaa on olla Kristuksen käskyläinen, joka rohkenee huutaa syntisille: ”Te olette kaikki lunastettuja ja kalliisti ostettuja!” Tästä työstä on jokaisella uskollisella työmiehellä **palkka itsessään**. Mutta kaikki kerskaus, vaatiminen ja ansio raukeaa tyhjiin, eikä saa sijaa Luojan ja syntisen välillä. Pikemminkin hän pitää onnena ja suurena armona, että saa olla Jeesuksen todistaja ja kaikessa nöyryydessä tunnustaa itsensä aivan huonoksi ja mahdottomaksi siihen.

Kun sitten tulee aika, että viinimäen työmiehen pitää jättää tämä maailma ja hänet kutsutaan Herransa eteen, o! kuinka iloinen hän taitaa silloin olla, että hänelle on lepo valmistettu. Vaikka hänellä ei ole ensinkään mitään muuta, jonka varassa hän voisi seisoa, kuin Kristuksen veri ja vanhurskaus, jonka hän viheliäisenä syntisenä uskossa omistaa; niin hänen sydäntänsä voi kuitenkin ilahduttaa se, ettei tiedä tunnossaan kaikessa ahkerasti mitään muuta etsineensä, kuin että Jeesus tulisi rakastetuksi; ja että hän on Herran armon kautta uskollisesti asettanut Jeesuksen Kristuksen sanankuulijainsa silmien eteen, niin kuin Hänet olisi heidän keskellään ristiinnaulittu. Silloin hän menee näkemään ilolla sitä, johon hän on täällä uskonut, ja jota hän on julistanut. Hän voi myös toivoa kohtaavansa siellä monta, jotka Jeesus on pelastanut hänen palveluksensa kautta.

O, jospa siis kaikki opettajat huomaisivat, että se viinimäki, jossa he tekevät työtä, on Herran viinimäki, niin että he ahkeroisivat tehdä työnsä kaikessa ahkerina! Silloin ei pidä Herran siunaus puuttuman Sanan saarnaamisesta, vaan monta sielua antautuu heidän työnsä kautta niin kuin oksat istutettavaksi viinipuuhun Kristukseen.